Ч. 116 Середа 26 мая (7 червня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(У Відни і Будапешті ситуация незмінена. — Демонстрациї против Любета в Отейль і події в парляменті).

Вчера перед полуднем відбула ся рада міністрів під проводом ґр. Туна, але в ситуациї не змінила нічого. Переговори в справі угоди з Угорщиною не ведуть ся і навіть не заносить ся на них. Угорскі міністри мали приїхати до Відня, але не приїхали, як кажуть, длятого, що Сель веде переговори з угорскими партиями в справі евентуальних концесий в користь Австриї. З Будапешту знов доносять до N. W. Tagblatt, що судячи по успособленю, яке панує в кругах зближених до правительства угорского, можна би числити на то, що прийде до якоїсь угоди але така угода з кабінетом ґр. Туна есть дуже неімовірною. Тут, в Будапешті гадають, що ґр. Тун уступить, а Кольоман Сель заключить остаточну угоду аж з его наслідником. Та сама ґазета нотуе поголоску, яка удержуе ся уперто в Будапешті, що ґр. Тун рішучо подасть ся до димісиї, а задача утвореня нового кабінету буде поручена ческому намістникови ґр. Куденгове. У Відни нічого о тім не знають.

Демонстрация, яку зроблено в Отейль підчас перегонів против президента републики Любета, була далеко більша і мала глубше значіне, як то з перших вістий могло здавати ся. Була то велика антирепубликаньска демонстрация. Минувшої неділі поїхав був президент Любет після давного звичаю на перегони до Отейль звичайним повозом і без ескорти. З Любетом їхали президент міністрів Дюпю і шеф войскового кабінету Белю. Другим повозом їхала жінка президента, а третим его син і офіцир ординансовий. За ними їхало кількох поліциянів (по цивільному) на біциклях. Приїхавши на місце перегонів засів президент на призначеній для него трибуні межи своєю жeною а панею Торніеллі, женою італіяньского амбасадора. Ледви що всі сіли на місци, коли публика крикнула: Най жие Любет! На то крикнула громада молодих людий стоячих перед самою трибуною: Димисия! Панама! Най жие армія! Проч з Любетом! Публика крикнула знову: Най жие Любет! — а тогди ті молоді люди, що в дірках від ґузиків мали білі звоздики, почали кричати ще голоснійше. Тогди директор міскої поліциї Туні і офіцир Ґрієліер кинули ся поміж тих молодих людий, а президент тимчасом розмавляв з панею Торніеллі. Нараз якийсь молодий мужчина з білим звоздиком вискочив на трибуну і вимахуючи палицею пустив ся до президента. Пані Торніеллі встала борзо з місця і потрутила президента, котрий читав проґраму і Любет мав ще час відхилити ся, так, що той чоловік замість вдарити президента палицею, вдарив лиш по фотелю і пустив палицю на землю, але дуже борзо підняв еї і з криком: Димисия! Панама! — замахнув ся ще раз на президента і вдарив его по капелюсі. Рівночасно ґенерали Цурлінден, Бріжер, Белю кинулись на молодого чоловіка а президент палати Дешанель і префект поліциї Блянк помогли їм скинути его з трибуни. Президент Любет сидів зовсім спокійно і лиш поправив капелюх на собі.

Межи дамами настало велике занепокоєне. Пані Цурлінден дістала нервового атаку. Молодий Любет гадаючи, що батько зранений, став кликати поліцию а ґенерал Цурлінден завізвав зараз телеґрафічно три шкадрони кавалєриї. Шеф поліциї Туні кинув ся на струченого з трибуни молодого чоловіка і хотів его арештувати, а той розпочав з ним бійку. Остаточно удало ся ему задержати ся аж до хвилі, коли надбігли аґенти поліцийні і арештували его. Показало ся, що то був якийсь ґраф Християнї літ 35. Опісля повторила ся демонстрация і демонстранти кинули ся на ґен. Бріжера та побили Туні'го аж до крови, а ще сильнійше побили офіцира Ґрілєріє, котрий облитий кровю упав був на землю. На конець прибігли аґенти поліцийні і арештували 135 осіб.

Вчерашне засіданє францускої палати послів було як би потвердженєм того настрою, який проявив ся в Отейль. Коли социяліст Ляльож по своїй бесіді запитав президента міністрів, чи знає він, що вся демонстрация була вже з гори уложена, і коли він закінчив свою бесіду окликом в честь Любета, крикнув пос. Л я р ж а н т е й (консерватист), що Любет не есть честним чоловіком, що то панаміст. Президент палати виключив его за то з засіданя, але він не хотів вийти, і аж треба було ужити сили. К а с а н я к знов викрикував: Кравви вже досить тої републики. Ревізия процесу Драйфуса спаде тяжко на вас. Кажуть, що хочете виступити против ґенералів, давнійших своїх товаришів. Край цілий порушив ся

---

7)

ВІКТОРИЯ.

Історія одної любови.

(З норвежского — Кнута Гамзуна).

(Дальше).

VI.

Велика книга вийшла, то був малий, бурливий сьвіт, повний чувств, гадок і осіб. Еї куповано, читано і відкладано. Минуло кілька місяців; коли настала осінь пустив Іван нову книжку в сьвіт. Его імя було тепер нараз на устах всіх, щасте сприяло ему; ту нову книжку писав він на чужині, далеко від того, що діяло ся дома і она була спокійна і сильна як вино.

Любий читателю, тут есть оповідане о Дідрику і Ізеліні. Писане оно за добрих часів, в днях малої журби, коли всьо можна було легко знести, писане в найліпшій вірі о Дідрику, котрого Господь побив любовю.

* * *

Іван був на чужині, ніхто не знав, де. І минуло більше як рік, заки хто о тім дізнав ся.

* * *

— Здасть ся мені, що щось пукає до дверий — каже старий мельник одного вечера.

І его жінка та він наслухують і сидять тихо.

— Ні, то нічого не було — каже она відтак — десята година, зараз буде ніч.

Минає кілька мінут.

Нараз пукає щось голосно і рішучо до дверий, немов би хто набрав відваги. Мельник отвирає. Панна з двора стоїть за порогом.

— Не бійте ся, то я — каже і усьміхає ся несьміло. Она входить до хати; подають її столець, але она не сідає. Закинула лиш шаль на голову, а на ногах має малі, низькі черевики, хоч то ще не весна і дороги цілком мокрі.

— Я хотіла вас лиш на то приготовити, що на весну приїздить поручник — каже она. — Поручник, мій суджений. І може він схоче тут коло вас полювати. Я хотіла вас лиш на то приготовити, аби ви не бояли ся.

Мельник і его жінка дивлять ся здивовані на панну. Доси ще ніколи не заповідувано, коли двірскі гості хотіли устроювати лови в лісі і на полях. Они дякують її покірно.

Вікторія вертає знов до дверий.

— Тілько всього я хотіла. Гадаю собі: ви старі люди, то не завадить, як я вам то скажу.

Мельник відповідає:

— Що вам того хотіло ся, ласкава панно! А тепер ви в тих малих черевичках цілком перемочили ноги.

— Ні, дорога суха — каже коротко. — Я й так вийшла на прохід. Добра ніч!

— Добра ніч!

Она відчиняє двері і виходить. Але в дверех обертає ся знов і питає:

— А правда — Іван, чи ви чули що о нім?

— Ні, ми нічого не чули — дякуємо за память. Нічогісінько.

— Він певно вскорі верне. Я гадала, що маєте о нім відомість.

— Ні, від торічної весни нічого о нім не знаємо. Він має бути в чужих краях.

— Так в чужих краях. Єму там добре. Він сам пише, що жие в днях малої журби. То мусить ему добре поводити ся.

— Ах, Господь знає! Ми дожидаємо его; але він нічого нам не пише, не пише до нікого. Ми лиш дожидаємо его.

— Єму мусить бути ліпше, там де тепер є, коли его журби такі малі. Але то вже его річ. Я хотіла лиш знати, чи він прийде на весну до дому. Ще раз добра ніч!

— Добра ніч!

Мельник і мельничка вийшли за нею. Видять як она іде випрямлена до дому і ступає по калужах і болоті на розмоклій дорозі в своїх малих черевичках.

* * *

Кілька днів пізнійше прийшов лист від Івана. Писав, що вертає за який місяць до дому, коли лиш скінчить нову книжку. Єму добре поводило ся за цілий той час, нова робота була на окінченю, жите цілого сьвіта відбило ся в его души.

* * *

Мельник іде до замку. На дорозі находить хустину, она значена буквами Вікториї, передвчера вечером згубила еї.

Панна на горі, але служниця каже, що перекаже її слова мельника — чого хоче?

при повороті Маршанда і Ґалієнїго; есть то знак, що край чекає лиш на чоловіка.... Остаточно ухвалено порядок дневний Боселя, осуджуючий події в Отейль 513 голосами против 32, а другу часть того порядку, похваляючу зарядженя правительства 326 голосами против 173.

Новинки.

Львів дня 6-го червня 1899.

— **Іспит зрілости в ц. к. академічній ґімназиї у Львові** відбув ся в днях від 27 мая до 2 червня під проводом краевого інспектора Ів. Левицкого. Приступило до іспиту 25 абітуриєнтів. Узнані зрілими отсї абітуриенти: Величковский Євгеній, Вильчиньский Ярослав, Ганущак Стефан (з відзначенєм), Глуховецкий Василь, Головацкий Стефан, Гузар Всеволод (з відзначенєм), Гуль Теодор, Гуменюк Роман, Кордасевич Євгеній, Кулицкий Николай, Курдидик Петро, Курилів Михайло (з відзначенєм), Левицкий Спиридіон, Приплесь Стефан, Савицкий Іван, Савчак Володимир, Скрипчук Іван, Соболта Модест, Цьорох Ілія, Чайковский Йосиф і Чарнецкий Александер. Двом абітуриентам позволено поправити іспит з фізики по феріях, а два відступили від іспиту. В суботу, 3 червня, відбуло ся торжественне врученє абітуриентам сьвідоцтв зрілости. Насамперед промовив директор Е. Харкевич і іменем інспектора, своїм і екзамінацийної комісиї похвалив абітуриєнтів за совістнє сповнюванє обовязків та примірне поведенє в часї ґімназияльних студий і висказав надїї, які в будучности покладає на абітуриєнтів заведенє, котре опускають, і руска суспільність. Відтак господар кляси проф. Кокорудз подав в своїй промові ради абітуриентам для будучих їх студий і цїлого житя, щоб осягнувши почестні становища стали ся пожиточними членами свого народу. Вкінци по промові абітуриента Стефана Ганущака, зверненій до директора, господаря кляси, професорів і своїх колеґів, наступила роздача сьвідоцтв.

— **Львівска кадетска школа** має напевно вже отворити ся в осени с. р. Красні будинки на ту школу (при гостинци Стрийскім повисше кладовища) уже готові. Призначений уже і комендант тої школи, іменно майор Оттон Шмід з 24 полку піхоти. Поки що делеґовано его до Відня вистудіювати порядки в тамошній кадетскій школї. Та львівска кадетска школа есть з черги шїснайцята в Австро-Угорщинї.

— **Берлиньский конґрес в справі лїченя сухіт** мав на цїли не так наукові розслїди, як радше познакомленє ширших кругів суспільности зі станом науки про сю страшну хоробу. Тож запрошено до Берлина перворядні лїкарскі сили з цїлого сьвіта, та поставлено їм слїдуючі теми: Як широко є тепер розповсюднені сухоти в поодиноких державах як між цивільними так і між войсковими людьми? Як ширить ся та хороба? Який вплив має на ей ширенє дїдичність? Як можна забезпечити ся против сеї хороби? Які наслїдки мають подружя, заключені між людьми хорими на сухоти? Як впливають на се мешканя? Вкінци який лїкарский метод лїчить найлїпше сухоти? Всї ті теми були основно обговорені і тепер головна вага лежить в тім, аби ширшу публику познакомити також з виводами того конґресу.

— **Молодий горой.** Віртемберска королева приймала в сих днях на авдиенциї 15-лїтного токарского челядника Кароля Фровмілєра, аби ему висказати свое признанє і дати портрет і грошеву вагороду за геройске дїло. Свого часу упала сестра того хлопця в начинє з кипячим солодом і так сильно попарила ся, що лїкарі не робили великої надїї, аби она жила. Одно хиба могло її помочи: Шкіра вирізана з живого чоловіка, наложена на попарене місце. Один лише Кароль не вагав ся віддати свою шкіру під лїкарский ніж, аби ратувати житє сестрі, що щиє доси та є цїлком здорова.

— **Процес против Досковского** в Нов м Санчи, обжалованого о убитє Ґурскої скінчив ся дня 3 червня в ночи. На підставі вердикту судиів присяжних трибунал увільнив Досковского. Прокуратор не вносив відклику і обжалованого випустили зараз на волю. Досковский пересидів в слїдстві 6 місяців.

— **Нагла смерть.** В Уйковичах під Перемишлем помер тамгого тиждня нагле тамошний лат. парох о. Благута, напивши ся зимної води по горячій купели.

— **Огнї.** В Слободї рунґурскій згорів дня 2 с. м. на камеральних ґрунтах збірник нафтовий австро-бельгійского товариства. Огонь тревав від години 2-ої з полудня до 11-ої в ночи.

— **Замах на дозорця арештантів.** З Станиславова доносять, що в тамошнім карнім заведеню в суботу, в хвили коли дозорець Лизун вів партию арештантів до варстатів, один з них, Весоловский, засуджений на 4-лїтну вязницю, пхнув его два рази штилетом зробленим з дроту. Рани Лизуна не суть небезпечні. Заряджено слїдство, аби викрити, чи Весоловский зробив то з личної мести, чи може мав спільників.

— **З Самбірщини** пишуть, що дня 29 мая злодїї обікрали церков в Морозовичах. Закрали гроші, обруси і коралї з Пресьв. Богородицї.

— **Померли:** Павло Глиньский, вислужений учитель народних шкіл, дня 30 мая в Староміщинї коло Підволочиск, в 68-ім роцї житя; — Володимир Василкевич, старший стражник скарбовий, дня 18 мая, в Дрогобичи, в 36-тім роцї житя.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і вихованє.

Добрі ради.

— С у ш е н е і з в о ж е н е с ї н а. Дуже важна а часами дуже трудна річ есть висушити добре сїно або конюшину. Коли в косовицю красна погода, ну, то висушити сїно легко, его лишає ся попросту на покосах, нехай схне; але коли бувають зливи, то тогди біда. Отже в такім случаю дуже добре єсть сушити сїно і конюшину так, як сушать в горах — на р о с о х а х. В горах о такі росохи не трудно, але на долах треба їх собі штучно робити, що впрочім дуже річ легка. Треба наробити собі кільканайцять або кількадесять коликів, після того, кілько їх кому потреба, на метер або трохи більше довгих і в трох місцях попровберчувати в них дїри, одна понад другою так,

---

Мельник не хоче на то пристати. Він радше зажде.

Вкінци приходить панна.

— Чую, що хочете зі мною говорити? — питає і отвирає двері до одної комнати.

Мельник входить, віддає хустину і каже:

— Ми дістали лист від Івана.

На еї лици появила ся радістна усьмішка, але лиш на коротеньку хвильку. Она відповідає:

— Дякую вам. То справді моя хустина.

— Вертає назад до дому — каже мельник дальше майже шепотом.

Она прибирає холодний вид.

— Говоріть голоснійше; хто вертає? — відповідає она.

— Іван.

— Іван! І що з того?

— Нї, то лиш... ми гадали, що я повинен то сказати. Ми говорили о тім з жінкою і она була тої самої гадки. Ви передвчера питали, чи він приїде на весну. Приїде.

— То ви певне тїшите ся? — каже панна. — Коли приїздить?

— За місяць.

— Так! Чи ви ще що хотїли?

— Нї. Ми лиш гадали, що ви питали ся... Нї, я більше нїчого не хотїв. Лиш тілько я мав сказати.

Мельник знов притишив голос.

Она проводить его на двір. На порозї стрічає свого вітця і каже до него в пероходї голосно і байдужно:

— Мельник каже, що Іван вертає до дому. Ви знаєте ще Івана?

І мельник виходить з замку і присягає собі, що нїколи, нїколи більше не буде таким дурнем, аби слухати жінки, коли она скаже, що розуміє ся на тайних річах. То мусить она знати наперед.

VII.

Струнку осику над греблою коло млина хотїв він колись зрізати на держак до вудки; від того часу минуло вже богато лїт і дерево стало грубше як его рука. Він дивив ся на него і любував ся, відтак пішов дальше.

Вздовж потока зеленїв ще той непроглядний ліс лопухів, куди худоба витоптала дорогу, котру закривали собою великі лопухові листи. Він перебрав ся як в дитиньстві крізь ту гущавину, відгинаючи руками листє. Комахи і хробаки утїкали перед ним.

В горі коло ґранїтного лому найшов цвитучі фіялки, гвоздики і тернину. Він урвав кілька цьвітів, їх запах викликав в его памяти згадку на давні часи. Далеко перед ним синїли гори сусїдного села, а по другій сторонї заливу почала кувати зозуля.

Він сїв; по хвили став собі півголосом приспівувати якусь пісню. Нараз почув кроки на стежцї на долинї.

Був вечер, сонце зайшло, але тепло ще дрожало у воздусї. Понад лїсами, горбками і ставом лежав безконечний спокій. Якась женщина ішла просто до ґранїтного лому. То була Вікториа. Несла в руцї кошик.

Іван встав, поклонив ся і хотїв відійти.

— Я не хотїла вам перешкаджати — сказала. — Іду лиш нарвати цьвітів.

Він нїчого не відповів. І він не погадав о тім, що она має всї цьвіти, які хоче в своїм огородї.

— Я взяла кошик на цьвіти — говорила дальше. — Але може не найду нїчого. Треба нам їх для гостий. Ми устроюємо забаву.

— Тут суть гвоздики і фіялки — сказав. — Там висше має бути хмель. Але тепер мабуть ще за вчасно на него.

— Ви блїдші як послїдного разу — замітила она обертаючи ся до него. — То вже більше як два роки. Як я чула, то ви виїздили з краю. Я читала ваші книжки.

Він все ще не відповідав. Єму прийшло на гадку, що він міг сказати: „Так, добра ніч!“ а відтак відійти. Від того місця де він стояв, був лиш крок до найблизшого каменя, звідтам знов один до неї а відтак міг він піти, немов би то само собою так склало ся. Она стояла по серединї его дороги. Мала на собі жовту сукню і червоний капелюх, була несьміла і хороша; еї шия була відкрита.

— Я вам заступаю дорогу — пробурмотїв і поступив на бік. Він здержував ся, аби не зрадити свого зворушеня.

Тепер стояли від себе лиш на крок. Она не уступала ся, лиш стояла на місци. Обоє дивились собі в очи. Нараз она дуже почервонїла, спустила очи і відступила ся на бік, еї лице прибрало несьмілий вид, але она усьміхала ся.

Він перейшов попри неї і задержав ся, еї сумна усьмішка тронула его, его серце линуло знов до неї і він сказав навгад:

— Ви очевидно бували часто в містї? Від того часу... Тепер пригадую собі, де давно бували звичайно цьвіти: на горбку коло вежі вашої палати.

Она обернула ся до него і він з зачудованєм побачив, що еї лице було блїде і зворушене.

— Прийдете на забаву до нас? — спитала. — Чи прийдете до нас? Ми хочемо устроїти забаву — говорила дальше, а еї лице знов почервонїло. — Буде кілька осіб з міста. То буде в тих днях, я вам ще подам близшу відомість. Що кажете на то?

Він не відповідав. То не було товариство для него, він не належав до них.

— Не кажіть нї. Не будете нудити ся, я вже о тім погадала, маю для вас несподївану.

Він хвилю мовчав.

— Ви не можете вже зробити менї несподїванки — промовив відтак.

Она прикусила уста; сумовита усьмішка перебігла знов по еї лици.

— Щож ви хочете від мене — спитала беззвучним голосом.

— Нїчого від вас не хочу, панно Вікторие. Я сидів тут на камени і хотїв вам уступити ся з дороги.

щоби в ті діри можна вложити довгі, на палець грубі щеблї; діри мусять ще й так бути попровірчувані, щоби щеблї в них стояли один впоперек другого понад собою. Скоро траву раз оберне ся і она підосхне, натрясає ся єї легко на ті росохи, повбивані в землю, і так поробить ся нїби копички, на котрих трава, коли погода догідна, підсихає в однім або двох днях. Готове сїно забирає ся відтак просто з росох і звозить ся. Через то, що трава не схне на земли, єсть сїно з неї більше пахуче і поживнійше. В слотну пору сїно на росохах скорше підсихає, і досить часом лиш кілька годин тепла та вітру, щоби зробити добре сїно, підчас коли сїно в копицях не можна иноді на стілько висушити, щоби єго по розгорненю можна на вечер знову в копиці згорнути. Сушенє сїна на росохах вимагає більше роботи, а до того ще й росохи зуживають ся, а перший раз вимагають навіть і немалого видатку, і длятого, коли красна погода, то ліпше сушити сїно звичайним способом; але знов коли слота в сїнокоси, то сушенє на росохах буває далеко користнійше, бо можна заощадити і на часї і на роботї, та мати і добре сїно. Подобні росохи, лиш більші, довгі на півтора або й на два метри, робить ся на сушенє конюшини. В сих росохах проверчує ся в трох місцях понад собою по дві діри близько коло себе на перехрест, так, щоби можна вложити по два щеблї в трох місцях понад собою. Або можна також зробити триніжок з трох довгих жердок в той спосіб, що на однім кінци провертить ся дірки і всї три жердки насилить ся на шнурок (ще ліпше дати на кінци залізні скобки і звязати ланцушком або грубим дротом) а на другім кінци жердок, може на третину метра від самого кінця, повбиває ся кілки. Жердки ті розставляє ся як триніжок і спадом кладе ся на кілки зі всїх трох боків лїски. Доокола такого триніжка накладає ся конюшину або иншу пашу, котру хоче ся сушити. — В сїнокоси також дуже важна річ, щоби сїно борзо вхопити з сїножати і привезти домів та зложити в стоги, обороги або де під кришу. Найважнійша притім робота набиранє сїна на фіри і скиданє єго на місци. До тої роботи треба богато рук і люди дуже мучать ся та тратить ся богато часу. Отже тут повинен кождий господар старати ся облекшити собі роботу машиною, або якимсь иншим способом. А великої штуки до того не потреба: звичайне кружело, завішене під дашком в оборозї або в дверцях, на даху, над стайнею, підойма, зроблена як журавель і т. п. - зовсїм прості прилади, улекшують дуже і прискорюють роботу.

— Що то туберкульоза (сухоти) і яка на ню рада. (III.) Важне єсть також питанє, чи туберкульоза (сухоти) єсть дідичною хоробою чи нї, чи она переходить з родителїв на дїти або нї? Після проф. Лефлєра (з Ґрайфсвальде) не можна сказати рішучо, щоби туберкульоза не була зовсїм дїдичною, вродженою, але ще через то она не ширить ся так дуже, як би то хтось думав. При вродженій туберкульозї у дитини показало ся завсїгди, що рівночасно і мати хорувала або на загальну або на місцеву туберкульозу. Коли отець єсть туберкулїчний, то се не має майже нїякого впливу на дитину; за то переходять, здає ся, на дїти деякі свойства, котрі роблять їх вражливійшими на зараженє туберкульовими прутнями. Зовсїм певного доказу на то однакож нема; здає ся лиш, що деякі недуги проводів віддихових і проводів кормових а також розстрій в самім відживлюваню, причиняють ся до тим лекшого зараженя туберкульозою. — Деж саме, в котрім місци зачинає ся зараженє туберкульозою? Др. Бірх-Гіршфельд (з Липска) казав, що безпосередні розслїди на 32 сухотниках (туберкульоза легких) не дали анї в однім случаю доказу, мов би то туберкули розвивали ся в самих найтонших проводах віддихових, в міхурцях легких, (як то доси був загальний погляд); за то у 28-ох показало ся, що туберкули зачинали розвивати ся на слизници одної озявки (дихавки, bronchus) середної величини. Первістна озявкова туберкульоза має своє місце переважно в позадній половинї одного кінчика легких (частїйше в правій половинї) і в тій верхній части легких, що знаходить ся зараз понизше тамтої. Ся часть озявок бере найменшу участь у віддиханю і внаслїдок свого положеня у дорослого чоловіка знаходить ся в некористнім положеню, через що наплив воздуха при віддиханю єсть утруднений. Наклін до туберкульови буває ще тим більший, що ся часть легких дуже часто марнїє у людий мабуть внаслїдок некористних условий житя в тім часї, коли легки найбільше ростуть (у вікі молодечім).

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Стан засївів під конець мая. В сторонах на північ від Львова було озиме жито добре, місцями навіть дуже добре; яре жито, яра пшениця і овес середні; ячмінь пліхший; бараболї посходили добре; вики і мішанки добрі. Трава росла дуже слабо. Черешнї і сливки добре зародили; яблока і грушки менше. Суниць і афин дуже богато. — Стан урожаїв у всхідній Галичинї представляє ся взагалї досить добре. Раннї жита цвитуть. Пшениця переважно дуже красна і буйна. На ярих засївах сего року дуже богато шкідників: Горох місцями блошка або стрибка капустянка так з'їла, що по части або таки цїлком треба єго було переорати (в Перемисчинї, коло Мостиск і Красного). Медведухи і бороздняки роблять велику шкоду в ярім збіжу і бураках в Перемисчинї і місцями на Подїлю.

— Переглядова вистава селяньскої худоби відбуде ся в Станиславові на торговици дня 15 червня с. р. о 2 годинї по полудни.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 6 тервня. Долїшно-австрийский сойм закрито вчера.

Париж 6 червня. Майже всї члени тїла дипльоматичного зложили свої карти в палатї президента з причини оногдашних подій в Отейль.

Париж 6 червня. Рада кабінетова ухвалила зложити з уряду ґенерального адвоката Льомбарда, котрий функціонував в процесї Деруледа яко публичний обвинитель а против предсїдателя трибуналу Тардіса буде розведене слїдство дисциплїнарне.

Париж 6 червня. Полїция зарядила енерґічні средства осторожности на площи Згоди і на полях елїзейских. З причини арештованя ґр. Діжон, котрий єсть предсїдателем клюбу автомобілїв La France, льокаль того клюбу замкнено.

Париж 5 червня. Золя вернув до Парижа і вислав до ґен. прокуратора письмо, в котрім каже, що тепер можуть вже єму доручити вирок, а в письмі до ґазети Aurore каже, що вже осягнув свою цїль; процес єго єсть вже нинї зовсїм непотрібний і не інтересує єго.

ШТИХИ

французскі і анґлїйскі

можна набути:	в. цтм.	зр.
Bataille d'Abukir	63×80	4·—
„ de Marengo	42×78	4·—
„ d'Eylau	42×63	4·—
Entrevue de Napoleon et de Alexander la Niemen	49×71	6·—
Entrevue de Napoleon et de François II.	53×68	8·—
Bonaparte general	50×34	3·—
Napoleon I. (koron. kost.)	34×28	3·—
Баль у Версали	30×42	3·—
Коронация Наполеона	58×42	6·—
Присяга	58×42	6·—
Розданє орлів	58×42	6·—
Sieg bei Leipzig (ang.)	42×59	9·—
The battle of Waterloo (Roy. fol.)		14·—

Замовленя належить надсилати: Адмінїстрация „Народної Часописи“.

— Ах так, я ішла до дому, ходила там цїлий день, вкінци прийшла сюди. Менї треба було іти понад потік і вибрати иншу дорогу, тодї булаб я не зайшла сюди....

— Прошу вас, то місце належить до вас, не до мене.

— Я вас раз скривдила, Іване, і тепер хотїла би то направити. Я справдї маю несподїванку і гадаю — то єсть — надію ся, що ви тим утїшите ся. Більше не можу сказати. Але прошу вас, прийдіть сим разом.

— Коли вам то може зробити приємність, то я прийду.

— Прийдете справдї?

— Так, дякую вам за вашу вічливість.

Коли зійшов на долину до лїса, обернув ся і поглянув в гору. Она сїла; кіш стояв коло неї. Він не пішов до дому, лиш ходив дорогою там і назад. Тисяч гадок бороло ся в нїм. Несподїванка? Она то як раз сказала, перед короткою хвилею, єї голос дрожав. Горяча, нервова радість вибухла в нїм, єго серце бе сильно і він чує, немов би єго піднимало з тої дороги, куди іде. І чи то був лиш случай, що она і нинї була жовто одїта? Він дивив ся на єї руку, де перше був перстень — тепер єго не було.

Минає година. Мрака лїса і поля окружає єго, входить до єго грудий, до серця. Він сїв, спер ся плечима о дерево та заложив руки на шию і прислухував ся якийсь час кованю зозулї по тамтім боцї заливу. У воздусї довкола него лунав пристрастний спів птиць.

Так знов того дожив! Коли она ішла до него на гору в жовтій сукни і червоним капелюсї, виглядала як мотиль, що перелїтав з одного каменя на другий і перед ним задержав ся. „Я не хотїла вам перешкаджати“ — сказала і усьміхнула ся; єї усьмішка була червона, єї цїле лице сияло, она сїяла як вірки довкола. На єї шиї видко було кілька нїжних, синїх жилок, а кілька веснянок під очима додавали їй теплої краски. Розпочинала свій двайцятий рік.

Несподїванка? Що она гадала? Хотїла єму може показати єго книжки, виложити перед ним ті два три томи і потїшити єго тим, що она їх купила і порозрізувала. Прошу, трошки уваги і потїшеня! Не відкидайте мого малого датку!

Він підняв ся з гнївом і стояв. Вікторія вертала, єї кошик був порожний.

— Ви не найшли цьвітів? — спитав без думки.

— Нї, я дала спокій. Навіть не шукала їх, лише сидїла там.

Він сказав:

— Аби не забути: Ви справдї не потребуєте о тім гадати, що зробили менї яку кривду. Не маєте нїчого направляти і потїшати мене.

— Нї? — відповіла змішана. Она думала над тим, дивила ся на него і силувала ся найти відповідь. — Нї? — Я гадала, що тодї — Я не хотїла, аби ви за то, що стало ся, вічно на мене гнївали ся.

— Нї, я не гнїваю ся на вас.

Она ще хвилю думала. Нараз гордо випрямлює ся.

— То добре — каже. — Нї, то я повинна була знати. Такого великого враженя на вас то не зробило. То добре, не говорім більше о тім.

— Нї, лишім то. Мої враженя вам байдужі, тепер як і колись.

— До побаченя! — каже она.

— До побаченя — відповідає він.

Кожде пішло своєю дорогою. Він задержав ся і оглянув ся. Она пішла. Він простягнув руки і шептав тихо нїжні слова: „Я не гнїваю ся на тебе, нї, нї; я люблю тебе ще, люблю....

— Вікторія — крикнув.

Она учула то, затремтїла і відвернула ся, але пішла відтак дальше.

(Дальше буде).

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

ГАЛИЦКИЙ

КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

4½% на рік.

13

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи", і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

ЛИШ 1 злр. а. в.

квартально,

піврічно 2 злр., річно 4 злр., коштують **„MODY PARYSKIE"** найгарнїйше і найдешевше письмо для жінок, заосмотрене великими таблицями крою і гафтів, додатками повістий і нот і т. д.

„MODY PARYSKIE" можна пренумерувати в Адміністрациї Львів **ул. Личаківска ч. 27** або в Аґенциї дневників С. СОКОЛОВСКОГО Львів **Пасаж Гавсмана ч. 9.**

Числа оказові висилає ся на жадане безплатно.

До Народної Часописи

і

Газети Львівскої

Всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).